

Sygn. akt IV KK 15/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

w sprawie **R. S.**

skazanego z art. 244 k.k. w zw. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 30 grudnia 2019 r.,

kasacji Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego

wniesionej na niekorzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w T., Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt VI K (...)

uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. orzekającej o środku karnym, i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T., Wydział VI Karny Zamiejscowy w P..

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 9 sierpnia 2017 r. w P. na ulicy J. kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki R. nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt VI W (...), zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także pomimo cofnięcia decyzją Prezydenta Miasta P. sygn. KM (...) uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kategorii B, tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 6 października 2017 r. w P. na ulicy H. kierował na drodze publicznej samochodem osobowym marki R. nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt VI W (...) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także pomimo cofnięcia decyzją Prezydenta Miasta P. sygn. KM (...) uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kategorii B, tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. i art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w T., Wydział VI Karny Zamiejscowy w P., wyrokiem z dnia 19 stycznia 2018 r., sygn. akt VI K (...), uznał R. S. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 180a k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda. Na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku.

Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym z art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k. w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k., polegające na błędnym orzeczeniu wobec R. S. skazanego za występki z art. 244 k.k. w zw. z art. 180 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., środka

karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, podczas gdy wymieniony przepis, przewiduje obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bez możliwości ograniczenia zastosowania tego środka do pojazdów mechanicznych uczestniczących tylko w ruchu lądowym, obejmując swoim zakresem wszelkie pojazdy mechaniczne, czyli także takie, które mogą uczestniczyć w ruchu wodnym i powietrznym” – wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu w T., Wydział VI Karny Zamiejskowy w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnotować, mając na uwadze rodzaj wymierzonej skazaniu kary i treść art. 107 § 4a k.k. oraz okres na jaki orzeczono środek karny, że wobec niewykonania kary grzywny (zob. pismo Sądu Rejonowego w T., Wydział VI Karny Zamiejskowy w P. – k. 13 akt SN) nie doszło do zatarcia skazania R. S., co ma znaczenie ze względu na unormowanie z art. 529 k.p.k. Przechodząc zaś do meritum trzeba stwierdzić, że kasacja, wniesiona przed upływem terminu wskazanego w art. 524 § 3 k.p.k., jest oczywiście zasadna i jako taka podlegała uwzględnieniu w całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Jak to wskazano w skardze, art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k., powołany przez Sąd orzekający jako podstawa prawna orzeczenia wobec skazanego środka karnego, stanowi, że sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone w art. 178b lub 180a k.k. (pkt 1 art. 42 § 1a) oraz określone w art. 244 k.k., jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych (pkt 2 art. 42 § 1a). Treść tego przepisu jest jednoznaczna i nie daje sądowi możliwości ograniczenia zakresu obowiązywania wspomnianego zakazu, np. do prowadzenia pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, względnie do określonej strefy ruchu, jak w niniejszej sprawie – do ruchu lądowego. Zawarte w zaskarżonym wyroku orzeczenie o środku karnym jest więc dotknięte rażącą obrazą art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k., której istotny wpływ na treść wyroku jest oczywisty, jako że prawidłowe zastosowanie wymienionego przepisu skutkowałoby orzeczeniem wobec skazanego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, bez

ograniczenia tego zakazu do określonej strefy ruchu. W uwzględnieniu kasacji należało zatem postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić zaskarżony wyrok w części zawierającej rozstrzygnięcie o środku karnym określonym art. 42 § 1a k.k. i w tym zakresie sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T., Wydział VI Karny Zamiejscowy w P., który będzie zobligowany wydać orzeczenie zgodne z prawem. Powinien przy tym mieć na uwadze, by zaistniałe w toku poprzedniego wyrokowania niezawinione przez skazanego uchybienia nie spowodowały ujemnych dla niego skutków, w szczególności by stosownie do art. 538 § 1 k.p.k. nie pozostał bez zaliczenia na poczet orzeczonego prawidłowo środka karnego okres, w którym R. S. był pozbawiony możliwości prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, o ile środek karny w tej postaci był efektywnie wykonywany (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2019 r., IV KK 735/18).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.